Ч. 39 Субота 19 лютого (3 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної.)

Рада державна має радити лише до дня 17 марта. В тім дни буде сесия замкнена, а на день 22 будуть скликані сойми. Аж по великодних сьвятах збере ся рада державна на ново. — Як доносить Fremdenblatt, ухвалив клюб Словінцїв голосувати против кандидатури Прадого на I. віцепрезидента палати. Вибір той має відбути ся в середу дня 7 с. м. — Клюб консервативної більшої посїлости полишив після виданого комунікату в завішеню рішенє в справі вибору I. віцепрезидента палати послів. Остаточне рішенє в тій справі видасть виконуючий комітет правиці. Клюб ухвалив голосувати за законом о контингентї рекрута, як за справою, що не має політичного значіня. Дальше ухвалив клюб не брати участи в дискусиї над заявою правительства, а натомість зазначити підчас нарад, що клюб готовий підпирати з притиском передусім економічну проґраму правительства. — Клюб католицкого сторонництва народного ухвалив на своїм вчерашнім засіданю під проводом дра Катрайна не брати участи в нарадах над заявою правительства. Клюб застеріг собі придержувати ся як найточнїйше всїх точок своєї проґрами, але буде підпирати правительство в его змаганях до управильненя парляментарних відносин.

На вчерашнім засіданю Палати послів приступлено по відчитаню інтерпеляций і внесень до верифікациї виборів. Без дискусиї признано важним вибір пп. Стапиньского, Мойси і Потоцкого. Також признано важним вибір п. Блажовского, против котрого промавляв посол Танячкевич. Відтак розпочала ся дискусия над заявою правительства. Перший промавляв посол Ґрабмаєр іменем вірно-конституцийної більшої посїлости і заявив, що приймає проґраму правительства з вдоволенем до відомости. Проґрама правительства просто примушує парлямент до успішної дїяльности, а коли парлямент ще й тепер не буде дїяльний, то буде мусїв сам взяти вину на себе. Правительство заповідає введенє дуже важних економічних реформ. Від полагодженя ческо-німецкого спору залежить істнованє парляменту. З черги промавляв молодоческий посол Пляцек. Висказував ся дуже неприхильно о проґрамі правительства. Правительство повинно передусім постарати ся о переведенє народної рівноправности. — Пос. Перґельт заявив, що правительство повинно з як найбільшою безсторонностию приступити до розвязаня национальної справи, а не полишати полагодженя того спору пристрастним сторонництвам. Правительство повинно енерґічно правити угодовими переговорами. П. Праде приймив радо заяву, що правительство буде безсторонне, але обставав при тім, щоби німецкий язик оголошений був язиком державним. П. Николай Василько з Буковини повитав проґраму правительства з радостию і жалував ся на упослїдженє Русинів на Буковині. Слїдуюче засїданє відбуде ся нинї о 3-ій по полудни.

Новинки.

Львів дня 2-го марта 1900.

— **Школа штук красних в Кракові** розпорядженем цїсарским з минувшої суботи переміняє ся з початком року шкільного 1900/901 на „академію штук красних". Стало ся то на основі резолюциї до правительства, ухваленої галицким соймом. Ся зміна веде за собою повне зрівнанє персоналу учительского в згаданій школї з учителями унїверситетів (три катедри звичайних професорів в VI. клясї ранґи і чотирох надзвичайних в VII-ій), а також дає право іменованя надзвичайних, безплатних професорів.

— **Нову позичку** $6^1/_2$ міліона корон наміряє затягнути місто Львів, щоби покінчити начату будову водопроводів. Видатки на построенє водопроводів мали бути покриті з 10-міліонової позички, яку затягнув Львів перед краєвою виставою. Що однак всї видатки на які була та позичка призначена, були неточно, бо лише в приближеню означені, тому тепер показалась потреба дозичити квоту $6^1/_2$ міл. корон.

— **Руский народний театр** виставить в Самборі: в суботу дня 3 марта „Мадлю Шварценкопф", комедию в 5 актах Ґабр. Запольскої з співами і танцями; в недїлю (4 марта) „Нещасне кохане", образ народний в 5 актах зі співами; ві второк (6 марта) „Шалавила", штука в 5 актах К. Глиньского; в четвер (8 марта) „Візник Геншель", драма в 5 актах Гавптмана; в суботу (10 марта) „Ямарі", оперета в 3 актах

8)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

Перший раз, з великим пригнобленем, немов би перепрашаючи, вимовив Генрик своє старе шляхотске назвище, котре доси всюди і перед всїми отвирало двері.

— Називаю ся Генрик Трезоріє. Мій отець єсть ворогом вашого вітця.

Потрясла головою і відповіла:

— Тепер розумію, чому ви так укривали ся.

— Самі видите, що мої причини були дуже поважні і що инакше не міг я поступати. Вимовити перед вашим вітцем моє назвище, значило покінчити нашу так дорогу для мене знакомість, отже лише обставини приневолили мене вас обманювати. О, вірте менї, я того не зробив з приємности, бо та лож була перша і послїдна в моїм житю.

Усьміхнула ся легко і відповіла лагідно:

— Отже то я причиною вашої вини? Тому буде справедливо, коли половину єї возьму на себе.

— О, ви то вже зробили, коли я вас засмутив, наполохав, я, що бажав би дати вам лиш самі радости.

— Годі! Чому ви не відвернули ся від мене, від першої хвилї нашого пізнаня?

— Вже було за пізно, коли я довідав ся, хто ви.

— Ви не знали о тім, як ми стрітили ся в Тульонї?

— Я дізнав ся о тім аж вечером, коли вже цїлий день на вас глядів, коли бавив ся з вами, танцював.... Приголомшений таким несподїваним відкритєм, коли менї сказали, хто ви, від'їхав я сейчас, не попращавши ся з вами, і постановив більше вас не бачити, розуміючи всї перепони і труди, які можуть загородити нам дорогу до щастя. І бачите, який я був твердий.... Не минули два тиждні, а я мешкав побіч вас, приглядаючи ся цїлими годинами, як ви проходжували ся по огородї.... То було одиноким моїм щастем.

— Я трохи догадувала ся того. І тому ходила довше по огородї.

Він скрикнув радістно і вхопив руку молодої дївчини.

— О, Жільберто! Отже прощаєш менї, не відтручуєш мене, позволиш менї любити тебе?

Она солодко усьміхнула ся.

— Насамперед мушу знати, чи заслугуєте на то; оповіджте менї, що ви сказали своїй матери.

— Ну, родичі замітили, що від якогось часу змінили ся всї мої привички, а також і моє поведенє...

— Ви гнївали ся на всьо, були невдоволені?..

— Нї! Я був сумний, розсїяний.... Родичі вже непокоїли ся, коли хотїв случай, що на другий день по тім бали в міністерстві торговлї, де ми так богато разом танцювали і так приємно провели час, именно вірте менї, я говорю лише о собі....

— Можете говорити і за мене.... Той вечер буде одним з найкрасших споминів мого спокійного і одностайного житя.

— Отже на другий день мій отець довідав ся о всїм від одного з своїх товаришів, котрий знає пана Курсіє.

— Звідси пішло немиле слїдство....

— І щире цїлковите признанє в моєї сторони. О! я спалив мости за собою; сказав всьо: що було, як є, а навіть діткнув будучности.... Я сказав вітцеви, що люблю вас, що лиш вас одну в житю любив і що одиноким і найдорожшим моїм бажанем єсть повінчати ся з вами.

Жільберта почервенїла, але не спустила очий. На єї лице вернула повага в причуту всїх перепон, які єї ждуть, а о котрих сумнівала ся чи дадуть ся усунути. Однако була вдоволена з поведеня Генрика. Замітила, що він чесний, благородний, одним словом такий, о якім думала в своїх мріях.

Генрик, занепокоєний єї мовчанєм, спитав тихо:

— А ти, Жільберто, чи згодиш ся і приймеш мене за мужа?

Подала єму руку, не надумаючись, і відповіла, усьміхаючи ся з великою ніжностию:

— З трудом прийдесь нам получити наші серця, бо коли ви стрітили ся з опором із сторони вітця, то й я також буду мусїла тяжко бороти ся з моїм; і ви єго пізнали, то й знаєте о тім добре; я не говорю нїчого нового.

Целлера; в неділю (11 марта) „Запорожець за Дунаєм“, опера в 3 актах Артимовского, а на закінчене „Вечерниці“, діло музичне Ніщиньского.

— Статут заробкового товариства „Народна Гостинниця“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою, вийшов з друку і розсилле ся для приєднаня як найбільшого числа членів. „Народна Гостинниця“, як відомо, поклала собі за ціль: в містах, місточках, селах, купелевих та відпустових місцях і взагалі там, де окаже ся потреба: а) на власний рахунок набувати або винаймати і у власнім заряді вести готелі, заїздні доми, курацийні доми, гостинниці і тим подібні заведеня; б) уряджувати і на власний рахунок вести реставрациї, каварні, пиварні, винарні і шинки; в) винаймати і виконувати право пропінациї; г) винаймати право побору податку і оплат консумцийних враз з додатками від всяких напитків і споживчих артикулів. Удїл установлено малий (20 кор. і 2 кор. вписового), щоби улекшити приступ до товариства як найширшим, хоч би й мало заможним кругам. Заяви приступленя до товариства, як і гроші, приймає п. Василь Нагірний у Львові, ринок ч. 36.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ подає до відомости своїх членів і інтересованих, що змінила дотеперішні години урядові від 11-ої до 1-ої і урядувати буде від тепер від години 12-ої до години 2-ої пополудни, окрім неділь і руских сьвят. Льокаль товариства місгить ся в домі „Просьвіти“ (Ринок ч. 10, I. поверх).

— З Городка пишуть: Дня 25 лютого с. р. відбуло ся тут на дохід читальні аматорске представлене народної драми в 3 дїях „Свекруха“, виконане уже гарно міщаньскою молодїжию. Свекруху грала дївчина Мария Світенькова, доню дївчина Мария Савчина, Анну дївчина Катерина Столярчикова, Івана Йосиф Самсон, Ронбуша Стефан Федик, Зацїравского Михайло Канафоцкий, а Петра Василь Галушка. Уладженем вистави заняв ся місцевий сотрудник о. Ів. Королюк, а на похвалу аматорів треба сказати, що всї дуже пильно ходили на вправи і проби. Є то вже друга руска вистава в нашім місті, а обі сьвідчать о спосібностях нашої молодїжи; годилось би спосібности ті плекати і розвивати. Саля була повна; брак лише був інтелїґенциї замісцевої.

— Смерть від замерзненя. Франц Стопіньский і Мартин Козярский з Борщович ходили дня 14-го лютого с. р. до Винник платити податок. Вертаючи домів вступили до корчми Маєра Адлера в Миклашеві, де при напитку довший час забавляли ся. Козярский того самого дня вернув домів сам один лишивши товариша в корчмі, в коли той до 16 лютого не вернув до дому, занепокоєна родина зачала шукати за ним і знайшла в миклашівскім лїсї вечером дня 16 лютого неживе тїло Стопіньского, котрий погиб в наслїдок замерзненя.

— Розвязане читальні. Рішенєм Загального Збору членів Товариства „Читальня в Рідзвянах“ з дня 12 падолиста 1899, тоєж товариство добровільно розвязано, а маєток его передано новооснованій „Читальни Просьвіти“ в Рідзвянах. — *Теодор Цегельский*, б. предсїдатель розвязаної читальнї.

— Великий огонь. В Камінцї струмиловій погоріли в четвер заведеня гр. Андрія Потоцкого, а іменно млин паровий і тартак.

— Торговля дївчатами. Полициймий агент Діблїх викрив і арештував Мойсея Клїнгера, що вербував в Галичинї дївчата, обіцюючи їм, що оженить ся, а коли обаламучена дївчина завірила нагавичеви, він вивозив еї звичайною дорогою на Ясси до домів розпусти в Туреччинї, Єгиптї або в инших всхідних краях. В хвили арештованя Клїнгер залицяв ся до двох дївчат замешкалих у Львові а кромі того удержував любовну переписку з двома дївчатами на провінциї, обіцюючи їм незабаром женити ся.

— Упив ся на смерть. Дня 15 лютого с. р. Яким Король і Атанас Остап з Брухович везли з горальнї в Осталовичах куфя з горівкою і в дорозї де Брухович зробили дірочку в куфї, крізь котру відтак пили горівку стеблом. Король так обпив ся алькоголю, що стратив память і до кількох годин помер, а Остап лиш тяжко перехорував, але вернув знов до здоровля. В справі сїй веде ся ще слїдство.

— Нещаслиьі пригоди. Андрія Казимирка з Нижнева, що працював в ломі каміня званім Мамалиґа на двірскім обшарі в Нижневі засипала вечером дня 23 лютого с. р. гора, що звалила ся на него і убила его. Тїло відкопано і привезено до трупарнї. Слїдство веде ся і викаже чия в тім була вина. — В Монастирисках утопили ся дня 20 лютого около 5 год. з полудня в ріцї Коропци два паробки, Тимко Люзьний і Іван Онисик, що служили у місцевого руского пароха о. Підляшецкого. Они виїхали були з дому до громади Фільварки по сїно і хотїли по дорозі напоїти конї в ріцї та обмити віз з болота. Пригода стала ся з їх власної неосторожности. — З Рави доносять, що коло будки зелїзничої ч. 51 переїхав поїзд особовий ч. 911 дня 24 лютого с. р. 12 лїтну глухонїму доньку стражника зелїзничого Теодора Мацалки. Дївчину тяжко покалїчило в голову. — В Новім селї повіта рудецкого утопив ся дня 13 лютого хлопець Стефан Толочко, коли ішов до школи, що стоїть на границї сусїдної громади Бережець. Декотрі дїти, отже й Стефан, замість іти звичайною дорогою, пустились через двірскі сїножата і переплиаючи туди ріку Верешицю. Коли хлопчина опинив ся серед ріки, заломив ся під ним лїд і він пішов під воду. Тїло можна було аж на другий день відшукати.

Штука, наука і лїтература.

— Дзвінок, письмо ілюстроване для науки і забави руских дїтий і молодежи. Річник XI. ч. 4. містить в собі: Ослячa салата, казка братів Ґрімів. — Пан полковник, комедийка в одній дїї, Пньоверівної. — Ангел (поезийка). З житя новоселів, розповів Александер Катренко. — Киселиця, написав Стефан Пятка. — Ломиголовки.

— Учитель, орґан руского тов. педаґоґічного. Річник XII. ч. 4. містить в собі: Ради найбільше уживаних способів читаня. — Ріжна здібність умислової працї. — Вісти з руского товариства педаґоґічного. — Початок і розвій шкільництва на Руси, подає Ант. Павенцкий. — Про фізичне вихованє, після Анґелього Моссого, написав Василь Ратальский.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 марта. Wiener Abendpost присьвячує Папі дуже сердечну статю з нагоди его 90-лїтних уродин. Називає его Папою мира, до котрого міліони людий споглядають з любовію і довірієм.

Але як будете мене вірно любити, то може бути, що поборемо всї перепони, а тодї обіцюю вам, так з цїлої душі, винагородити вас цїлою моєю любовію всьо, що ви для мене терпіли!

Поглянули на себе зворушені торжественностию висказаних слів, а в їх очах ясніли сльози щастя і довірия. Генрик притягнув ніжно до себе Жільберту і без опору з еї сторони діткнув устами хорошого чола молодої дївчини. Був то чистий і поважний союз.

Генрик перший відозвав ся:

— А тепер, Жільберто, ти моя і будеш належати лиш до мене одного.

Притакнула головою і відповіла просто:

— Так!

— Отже — говорив дальше Генрик — послухай мене. Вислїд моєї розмови з материю має для нас велику вагу. На мої просьби хоче тебе побачити і поговорити з тобою. Чей зрозумієш, як дуже менї на тім завило. Ваша стріча, то вже половина побіди. Вплив моєї матери величезний. Коли придбаєш еї для нашої справи, а неподібна річ, аби було инакше з твоєю принадою і добротою, то забезпечимо ся перед моїм вітцем Лишає ся твій!

— Мій отець любить мене дуже.

— Ах, колиб я був певний, що й тобі прийде ся так легко побороти его упір.

— Коли він засліплений аж до крайности, як іде о его погляди, а Бог сьвідок, що буде виставлений на тяжку пробу. Як він прийме моє предложенє? Отворив рамена републиканинови... чи не замкне перед приятелем князів?

— То правда, бо як знаєш, я належу до тих, о котрих загладї він гадає.

— То лиш так на словах, бо по правді він неспосібний кому небудь бажати злого. Бідний отець, належав все до тих, що терпіли, але гадаю, що не буде нїколи належати до тих, що могли би гнобити.

— Остаточно віддав би свою дочку не надумуючись Генрикови Жерве, але відмовити еї рішучо Генрикови Трезоріє.

— Як же зажурить ся, коли довідає ся, хто ти.

— Може заждати тут на него і признати ся до всього?

— Стережіть ся. В першій хвили міг би забути ся і висказати слова, котрих не можна би відтак забути. Як успокоїть ся, буде з ним можна скорше поговорити. Я его добре знаю. Вже тілько разів успокоювала я его в гніві і потїшала в неудачах. Шкода, що ви не Генрик Жерве. Всьо було би так легко пішло.

Усьміхнув ся і сказав:

— Маю надію, дорога Жільберто, що колись признаєш користи, які буду мати задля того, що єсьм сином мого вітця.

Потрясла головою.

— Я розумію, що ти хочеш тим сказати. Будеш дуже богатий. То іменно найбільше мене журить. Колиб ти був так як я бідний, то було би менї о много лекше поставити на своїм і стати твоєю жінкою. Тодї всї признали би, що не користь лиш любов до тебе руководить мною, коли тимчасом твій маєток стоїть менї на перепоні. Люди можуть гадати, що я користолюбива і не буду могла боронити мого щастя з такою свободою.

— Бери мене богатим, так якби брала бідним, Жільберто, — відповів ніжно. — То моя вина, що мої родичі богаті. Я доси того маєтку не прибільшив. Не знаю ся на інтересах і не потребував ними займати ся, бо маю дуже малі вимоги, але обіцюю тобі, що за твоїм посередництвом буду давати дуже богато тим, що терплять щоби менї було прощено, що маю більше як повинен.

Она розсьміяла ся весело.

— Я хотів би, аби твій отець був тут. Пересьвідчив би, що я ще не перестав бути его учеником.

— О, ти добрий, благородний і хапаєш мене за серце всїм тим, що говориш. Але вже пізно. Мусиш відійти, бо отець може кождої хвилї надійти, а прикро би єму було, колиб тебе тут застав. Але коли твоя мати хоче мене бачити, то що маю робити?

— Не будеш боятися прийти завтра на улицю Прешбурґску з Розалією?

— Буду може трохи несьміла, але не буду боятися.

— То скажу матери, що прийдеш. Не говори, як можеш, твому вітцеви нїчого аж слїдуючого дня, щоби не бути надто зденервованою.

— Чи отець буде дома?

— Нї, его в день нїколи нема.

— А ти?

— Я гадаю, що лїпше буде, як не покажу ся. Лишиш ся сама з материю і пересьвідчиш ся, яка то благородна і добра женщина. Ще дуже хороша, хоч має вже такого сина як я. Полюбите ся обі, я певний того.

Жільберта усьміхнула ся і вказала на годинник.

— А тепер мусиш відійти.

— То правда. Я лишив би ся так цїле житє, колиб ти мене не відправила від себе Так скоро тут час минає. Нїколи тебе не покидати, видаєсь менї Жільберто, таким великим щастєм, що роздумую, чи прийде коли до того.

— Вже сумнїваєш ся?

— Бо так горячо того бажаю.

— Чоловіче! за мало маєш віри в собі а передусім за мало послуху.

— Треба іти. Так не можу рішити ся. А як вийду звідси і не верну сюди нїколи та

Льондон 2 марта. Депеша ген. Буллера з вчерашного дня доносить: Дундональд з натальскими стрільцями і одним полком війшов тамтої ночи до Ледісміт. Простір між Ледісміт а мною цілком вільний від неприятеля. Іду тепер до Нельторп.

Льондон 2 марта. Ґен. Робертс доносить з Пардеберґ: Ґен. Клемент займив Колєсберґ звідки Бури уступили. Населене приймило Анґлійців з одушевленем.

Льондон 2 марта. З жерел бурских доносять, що президент Крігер не гадає цілком заперестати війну. Ґен. Жубер зібрав велькі сили войска коло Вінбурґ, на північ від Блюмфонтен, куди машерують Робертс і Кіченер.

Бруксеяя 2 марта. Жубер велів освободити Лядисміт. Полишив лиш малий відділ войска, аби боронити проходів через гори Смочі. Войска Бурів збирають ся в північній Орапії.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Василь Мар. в Гор.: 1) Правительство на то видає „Народну Часопись“, щоби люди щось з неї научили ся, і длятого пустило єї так дешево, що ще мусить доплачувати до неї, а робить ще й ту пільгу, що оплата почтова нічого не коштує, коли хтось передплачує через ц. к. Староство. Коли же хтось відраджує „Народ. Часопись“ передплачувати і читати, то будьте переконані, що робить то длятого, що хотів би, щоби наші люди, особливо же наші селяни жили вічно в темноті, щоби ніколи нічого не научили ся та через темноту коротали свій вік в біді і нужді. Таких людий не то не треба слухати, але навіть противно старати ся о то, щоби „Народ. Часопись“ як найбільше людий читало та учило ся з неї. Ще дешевше пустити, то вже річ просто неможлива. — 2) Найліпше було би, як би Ви собі безпосередно передплачували „Народну Часопись“ в нашій адміністрациї. Тогди доходила би Вас часопись правильно що дня. Инакше не можемо порадити. — **Ів. Ц. з Волос**: До вибиваня т. зв. димок треба мати дошку з вирізаним на ній відповідним взірцем, який має бути вибитий на полотні. Хто робить такі дошки, не знаємо, але міг би їх зробити кождий різбар. Яких фарб уживають до того наші жиди димкарі, і чи ті димки в праню не пускають, того також не знаємо. О скілько собі пригадуємо з давнійшого часу, коли ми мали нагоду видіти роботу димкаря, то він намащував фарбу (синю або червону) на кусень сукна напущеного покостом, прикладав до него дошку з взірцем і притискав добре; коли так фарба набрала ся на дошку, він прикладав єї на добре витягнене і розпяте полотно та побивав зверха дошку довбенькою, щоби взорець відбив ся. Найпростійший спосіб т. зв. друкованя або мальованя полотна єсть такий: Розтирає ся фарбу — н. пр. чорну, т. зв. кінрус (саджа) — з білком намащує ся на сукно, прикладає ся до неї дошку з взірцем і в той спосіб намащує ся єї, а відтак відбиває ся на полотні. Щоби фарба добре імила, треба опісля подержати полотно ще над добре горячою парою. Білок тогди збіжить ся від пари у волокнах полотна і зловить краску так, що она опісля в праню не пустить. До сего способу друкованя полотна можна уживати мінеральних фарб, як н. пр. ультрамарини, окру, саджі і т. п. або й фарб анілінових. Уживаний до того білок робить ся з курячих яєць в той спосіб, що єго засушує ся, і він появляє ся тогди в торговли в прозорих табличках, подібних до бурштину. Перед ужитєм треба єго намочити на 24 годин у воді і часто мішати. — Не радимо самому брати ся до такої або подібної роботи, бо можна збавити собі полотно. Кожда річ, бачите, потребує практики. Жиддимкар, що взяв ся до тої роботи, десь також вивчив ся того, або бодай підглянув, пробовав сам, і аж тогди взяв ся до того. — Так само не легко закрасити і ціле полотно на чорно. До крашеня уживає ся кампешового дерева. Насамперед треба полотно забайцувати, намочити у варі з дубінок (ґалясівок) а відтак в розпущенім в міцнім оцті з дерева зелізі (старі цьвяхи і т. п. наливає ся міцним оцтом і держить ся їх в нім через довший час, аж оцет їх з'їсть); дальше треба мочити у вапняній воді, а наконець вложити до студеного вару з кампешового дерева, приставити до огню і огрівати, аж закипить. Щоби же чорна краска була добре темно чорна, треба ще додати екстракту з т. зв. жовтого дерева. Як видите, друковане і крашене полотна не так легка річ, як здає ся. — **Ів. Мазн.**: Спитайте професорів університету, дра Колессу або дра Студиньского, они Вам найліпше скажуть і охотно порадять. — **„Олізар“**: Трохи чи не забогато питань нараз, як гадаєте? — 1) Корч писарский можна дістати, коли пише ся довший час твердими перами сталевими, на рапавім папери, коли держить ся пальці невідповідно, коли дуже довго пише ся і т. д. Подібних корчів дістають в пальцях всі ті, що роблять щось пальцями: музики, кравці, шевці, швачки, телеґрафісти і т. д. Хто дістає корчів в пальцях при писаню, найліпше нехай пише гусячими перами, котрі і легкі і кожде перо инше, а мляи (мушкули) пальців, мусять що раз то инакше привикати до нового пера і не томлять ся так дуже. Хто же не умів затяти собі гусячого пера, нехай добирає легких ручок (корковиx всілякої груботи). Коли би найбільше корчило великий палець, що найчастійше буває, то пробуйте взяти перо межи два, слідуючі по великім пальці, значить ся, межи палець показуючий і середний а великий спід споду ледви лиш притулїть до ручки. Писане перший раз буде іти пиняво але борзо привикнете до него, а великий палець буде мати тогди більше відпочинку. Опісля пишіть на переміну держачи перо, то межи великим і показуючим, то межи показуючим а середним пальцем. Але треба конче писати мягким пером і на гладкім папери. — 2) Задирки на пальцях роблять ся з нечистого і непорядного удержуваня пальців, що буває остаточно з конечности у людий, котрі займають ся простійшою роботою. Задирки треба обтинати і обрізувати делікатно ту скірку, що ззаду коло нігтів а від котрих найчастійше задирки зачинають робити ся. — 3) Бородавки найліпше зрізувати осторожно ножиком але не аж до крови і ляпісувати, по якімсь часї они щезнуть. — 4) Спитайте голяра; ми ані себе ані нікого не голимо, то й не знаємо. — 6) Спитайте першого ліпшого слюсаря. — 7) Запитайте карткою в торговли Friedrich i Beacock, Львів, ул. Гетманьска 4. Всілякі прилади до ловлї риб продає також специяліст в сім фаху Johann Doleschel Wien II/2 Praterstrasse 40. En gros продає Otto Noot Wien III 3 Lagergasse 2. — **Позичка**: Пробуйте в Банку краєвім у Львові, котрий дає на 4 прц. Але позичку можете діста ти лиш на реальність, а не на поліцу асек. — **М. П. з Ту...**: На клініку скоро буде місце приймуть Вас зовсїм безплатно і будуть лічити, а чи буде місце — се зависить від того, чи на тім відділі, до якого буде кваліфікувати ся недуга, буде богато або мало хорих. На всякий случай не завадить приїхати до Львова і піти на клініку. Там бодай добре оглянуть, випитають, розслїдять хоробу і коли би не було місця, то бодай дадуть добру пораду. Але нам здає ся, що знайде ся місце. — На инші питаня відповідь пізнїйше. — **І. Гд. Тор**: Ви не написали які то льоси угорскі, а тягненя якихсь льосів угорских дня 30 грудня мин. року зовсім не було. Подайте ще раз які то льоси. Австр. черв. хрест. не витягнений. На третє питанє не знаємо ніякої ради хиба би може якесь порозуміне з приходством, щоби оно витяло верби.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

більше тебе не побачу? Серце стискаєсь мені, бо причуваю нещастє.

Поглянула на него ясно і щиро.

— Чи може забудеш мене, як мене більше не побачиш?

— Ні, Жільберто, але буду дуже нещасливий.

— І я також, за тебе і за себе. Я може згодилась би терпіти, колиб знала, що терплю сама. Але гадка, що ти терпиш для мене, додасть мені відваги і всьо зроблю, щоби зробити конець нашим мукам. Тому перестань сумнївати ся.... Як мене правдиво любиш, не розлучить нас нічого крім нашої власної волї.

— Я люблю тебе.

— То до побаченя.

— До побаченя.

Подали собі руки і здавало ся, що разом з долонями сплели ся їх серця.

VIII.

Бури, яку Генрик і Жільберта хотіли здержати до слїдуючого вечера, вибухла несподівано ще того самого вечера. Коли Курсів вертав з палати о шестій, пізнала молода дівчина сейчас по горячковім єго ході і тріскаию дверми, що щось стало ся. Впрочім скоро лише увійшов до комнати, зложив скоро папери на столику і перейшов до сальонику, де була Жільберта. Не сказавши навіть добрий вечер і оперши ся о комин, крикнув:

— Хороших річий дізнавєсь я нині, моя дитино! Справді, що найдосьвіднійший навіть чоловік може бути виставлений на найгірші несподіванки.... Той наш сусїд, той Жерве, що представляв ся таким добрим републиканином, підпомагав мою часопись, уважав ся моїм учеником, хотів бути моїм наслїдником, а! чи знаєш хто він?

Жільберта поблідла, з болю і тревоги стиснулось її серце і шепнула придавленим голосом:

— Алеж, отче....

— Ні, ти не можеш навіть здогадати ся. Дійстність переходить всьо, чоловік мусить роздумати чи не снить се єму.... Отже той молодий чоловік не називає ся Жерве, то революционер лиш з конечности, віддав мені часопись, аби мене погубити, прилучив ся до мене, аби мене підглядати.... то шпигун, драб, а до того всього то син мого найгіршого ворога, барона Трезорів.

Жільберта легко скрикнула, що могло виявляти і протест і обурене та дрожачи не рушала ся з місця. Отець, страшенно роз'ярений, ходив по комнаті великими кроками:

— Чи можна зрозуміти такий підступ? І я як послідний дурень, звязав ся з тим падлюкою! А виглядав так честно, удавав такого пересьвідченого! І платив! Як платив! Я бачив як витягав з кишені трийцять тисяч франків? як я десять су.... І чому, по що? Очевидно, аби мене втягнути в яку погану історию і погубити. Чей зрозумієш, що не викидає ся так, без цїли, для приємности, трийцять тисяч франків. Одного красного ранка пробудивсь би я ввязаний, закований на ласці тих підлих роялїстів, а они пробовали би намовити мене до зради мого сторонництва. Го-го! не знають мене. Радше смерть! Так, смерть!

Єго лице облило ся кровію і дрожав на цїлім тїлї. Нараз махнув рукою і дико засьміяв ся:

— Але я відкрив імя! Нехай тепер приходять. Будуть знати, з ким мають до діла.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).